

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 86.

Femte Session.

62de Møde.

Tirsdagen den 7de Februar.

(Fors.)

Lüttichau: Den ærede 5te Landsthingsmand for 6te Kreds (Holberg) har fremsat endeel Mobbemærkninger mod de Uttringer, jeg har fremsat i Anledning af nærværende Lovforslag. Jeg antager det ikke for nogen Nødvendighed at imødegaae ham i alle disse enkelte Puncter. Enhver kan have fyldestgørende Grunde for sin Mening, og det vilde være trættende for det ærede Thing, om man forsaavidt gjentagne Gange vilde imødegaae hinanden. Naar han imidlertid har udtalt, at det er et ganske almindeligt Dnsse at erholde denne Lov saaledes, som den nu foreligger, troer jeg, at dette maa forstaaes derhen, at det er et almindeligt Dnsse at see nogle Ting rettede i Anordningen af 13de August 1841, og dertil henregner jeg fornemmelig den Valgret, som Sædegaardseiernes Classe har til Amtsrådet. Jeg har hørt dette udtale som et almindeligt Dnsse, at dette maatte forandres, og dette Dnsse samstemmer jeg med. Min Mening i denne Sag vilde gaae ud paa, naar jeg havde nogen afgørende Stemme, at man skulde beholde Anordningen af 13de August 1841, men den skulde have et Tillæg om, at den Ret, Sædegaardseierne have til at besætte visse Pladser i Amtsrådet, skulde bortfalde, og istedet derfor substitueres andre Regler, omtrent som de, der findes i det foreliggende Lovforslag. Forsaavidt som det samme ærede Medlem har anført, at det forholdt sig urigtigt, naar jeg havde yttret, at Embedsmændene bleve fjernede ved nærværende Lovforslag, skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg ingenlunde alene har tænkt paa Herredsfogderne. Det er

mig vel bekendt, at Herredsfogdens Deeltagelse i Communalraadene er høist ubetydelig. Man fjerner Provsten fra Amtsrådet, og for en Deel Sognepræsten fra Sogneforstanderskabet, forsaavidt man indskrænker hans Virksomhed deri, og det har jeg anseet for at være mindre heldigt. Naar en æret Taler i Nærheden af mig (Nyholm) har yttret, at Alle vilde med Glæde modtage dette Lovforslag, som det er; har det været mig paafaldende at høre denne Uttring, efterat jeg saa kort iforveien har udtalt mig i modsat Retning.

Vardenfleth: Jeg kan heller ikke saa ganske dele den Anskuelse, at denne Lov vil blive modtaget med en saa udeelt Glæde, som fra enkelte Sider her i Thinget iacten er fremført, og jeg skal tillade mig at udtale, at jeg ikke kan nægte, at jeg har meget stor Betænkelighed ved denne Sag. Det har forekommet mig, at, naar vort Communalvæsen skal imødegaae en Udvikling som den, hvortil der gives Udsgit i Grundlovens § 96, saa maa man lægge til Grund en heel Anskuelse om, i hvilken Retning man ønsker, at denne Udvikling skal stee. Det er ikke nok at sige, at Communallovgivningen maa skride frem med Tiden — ja, alle Lovgivninger skride vel frem med Tiden; thi Tiden gaaer uafsladeligt og Lovgivningsværket ligesaa, og altsaa skrider enhver Lovgivning frem med Tiden — man maa ogsaa have en vis Retning, i hvilken denne Lovgivning skal skride frem med Tiden. Det synes mig nu, at den endelige Ordning kan gaae frem med Tiden i 2 forskjellige Retninger. Det er maaskee vanskeligt at betegne disse Retninger; men jeg kunde maaskee kalde den ene den engelske Retning, i hvilken enkelte anseete Bestyrere af Communalvæsenet, som nyde deres Medborgeres særdeles Tillid, have